

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΟΝ ΧΑΡΤΑΕΤΟ

Στὸ χωράφι μὲ τὰ καφὲ στάχια φυστᾶ παγωμένος ἀέρας. Ὁ μελῆς οὐρανὸς δὲν ἔχει μήτε ἥλιο, μήτε σύννεφα. Θυμίζει ἓνα μελωμένο πιάτο μὲ καρύδια δίπλα στὴ φωτιά.

Οὔτε καρύδια οὔτε φωτιά. Φταίει ὁ ἀέρας. Εἶναι πολὺ κρύος. Γι' αὐτὸ ἀγόρασα χτές ἓνα χαρταετὸ πού μ' ἄρεσε, γιατί δὲν ἔμοιαζε μὲ τὸν οὐρανό. Πάντα ὅταν ἔχη ἀέρα ὄνειρεύομαι ἓνα κόκκινο λιβάδι μὲ πράσινες παπαροῦνες. Ἔχει ἄσπρο οὐρανὸ καὶ ἄσπρο ἥλιο μὲ μιὰ μαύρη μολυβένια γραμμὴ τριγύρω.

Μαζὶ μὲ τὸ χαρταετὸ περπατᾶμε στὸ χωράφι μὲ τὰ καφὲ στάχια. Εἶμαστε ἓνα παιδί κι ἓνας χαρταετός. Αὐτὸς δὲ θέλει ν' ἀνεβῆ στὸν οὐρανό. Δὲν τοῦ ἀρέσει τὸ μελί του χρῶμα οὔτε τὰ καρύδια οὔτε ἡ φωτιά. Καὶ μετὰ εἶναι ὁ κρύος ἀέρας... Γι' αὐτὸ δὲν ἀνεβαίνει ψηλά. Εὐτυχῶς.

Τὸ παιδί δὲν τὸν ἀγόρασε γιὰ νὰ τὸν ἀνεβάσῃ στὸν οὐρανό, σ' αὐτὸν τὸν σκονισμένο μελένιο οὐρανό. Τὸν ἀγόρασε γιατί τοῦ ἄρεσε, γιατί ἦταν ὁμορφος. Εἶχε πάνω του ἓνα κόκκινο λιβάδι μὲ πράσινες παπαροῦνες. Τὸν ἀγόρασε γιὰ νὰ κοιμᾶται πάνω του καὶ νὰ ὄνειρεύεται.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΛΥΜΠΕΡΑΚΗ

Β' Γυμνασίου